

C SURGÓ ÉS V IDEÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap — Megjelenik minden vasárnap

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre: 4 frt (8 kor.) Félévre: 2 frt (4 kor.)
Negyedévre: 1 frt (2 kor.)
Egyes szám ára: 10 kr. (20 fill.)

Szerkeszti:

Dr. Nagy Sándor ügyvéd.
Szerkesztőség: Csurgó, Széchenyi-tér,
Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓHIVATAL:

Vágó Gyula könyvnyomdája,
hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők.
Hirdetések jutányosan számíttatnak.

Tanév elején.

Elhangzott már az ország összes iskoláiban a Te Deum s javában folynak az előadások.

Ezernyi ezer ifju, jó magyar palánta, melyből a jövő Magyarország oszlopai fognak kikerülni, erős elhatározással, nagy munkakedvvel megy neki az iskolaévnék, hogy megszerezze a jövőendő boldogságának szilárd alapjait, hogy megismerje a tudományos pályára való előkészületnek minden eszközét.

Ez a pillanat alkalmas arra, hogy a tanerők figyelmét felhívjuk egymásra, hogy a szülőket is a tapasztalatok ösvényeire hívjuk, hogy lássanak nyiltabb szemmel is, mint a milyen a szülői szeretet látása s szeressenek jobban, mint azt szülői hiúságuk diktálja.

Az az egy csaknem bizonyos, hogy minden gyermekben, a ki a középiskola padjára kerül, van akarat és jó szándék arra, hogy az anyaggal, melylyel meg kell küzdenie, teljes erejével meg is fog küzdeni. Az más kérdés aztán, hogy a gyermek bir-e azokkal a képességekkel is, a melyek szükségesek a tanítás tárgyának gyors telfogásához s megemésztéséhez. Ez a kérdés már a tanár elbírálása alá tartozik s bármi

legyen is az eredmény, a konzekvenciákat belőle levonni kényszerítően szükséges.

Kérdés az is, hogy a tanító eléggé pedagógus-e ahhoz, hogy tiszta ítélet alkothasson magának tanítványáról.

Ebben nagy szerepe van magának a tanítónak is.

A középiskola első fokain nem legyen a tanítás akadémikus, a tanár ne adjon elő tudós fejtegetéseket, hanem maradjon meg azokon a kerékenyomon, a melyekben az elemi oktatás sikeresen haladt s mely legjobban megközelíti és folytatja a gyermek képességeinek látókörének fejlesztését. Csakis így fokozhatja érdeklődését, fejlesztheti a feltámadó tudás vágyát s csakis ilyen módon lehet megkedveltetni az iskolát, a könyveket, még a gyengébb képességű gyermekekkel is.

Mert hiába csürjük-tagadjuk — mai iskoláztatási rendszerünk valóságos tortura, a mely a gyermek testi és lelki fejlődésének igen gyakran veszedelmet is képez.

Hiányzik a tanítás rendszeréből éppen a legvonzóbb rész, a mulatság, — azt a gyermek az alsóbb osztályok padjain még megkívánja, mint a játékot, a szaladgálást, a bő testi táplálékot.

Szinte örül a lelkem, mikor rá gondolok, hogy évtizedekkel ezelőtt volt gimnáziumunknak egy tanára, a ki osztályával egy a főgimnáziumi új épület alján futkosott ide-oda. Mily könnyen ment a tanulás az üde levegőn. az üde pázsiton. Mily gyermeki engedelmesseggel követték tanárunk intéseit, oktatásait s mily könnyen tanultuk a költészettan titkait.

Ez a játékszerű tanítás azóta folyton eszembe van. De visszaemlékszem arra is, hogy mikor a középiskolába jártam, milyen lelkenedezve vártuk mindig a fizikai órákat, melyeken egy jejes tanárunk vezetett bennünket a jól felszerelt fizikai szertárba, a hol az óra úgy elshant, mintha csak percekig tartott volna s a hol a jelenségeket és törvényeket olyan könnyedén sajátítottuk el, hogy valamennyiünk excellált a vizsgán. Ilyen tantárgy akárhány van; de az elvontabb tárgyakat, mint a nyelvtant is, a számtant is lehet vonzóan előadni.

No, de tán sok is lesz már a pedagógiából!

Csak rá akartunk mutatni, hogy a kötelességeit átérző és a gyermekkedélyt némileg ismerő tanerőnek milyen befolyása lehet a tanítványok lelkületére, a tudás vágyának fejlesztésére és

T á r c a.

Őszi hangulat.

Hallgatom a fák lehulló
Levelinek lágy nesztét,
Mint őket az őszi szellő
Zúgva-búgva hordja szét.

Mintha zúgná: Isten hozzád
Lombos erdő... 's kikelet!...
Közelget már bús halálad:
A zordon tél... 's eltemet.

Hű kísérom vagy te nekem
Őszi szellő sóhaja!...
Siró hangod mintha fájo
Bús szívemből szállana!...

Pedig te majd újra látsz még
Lombos erdőt... 's szép tavaszt...
Visszatérő vándor fecskék
Visszahozzák nekéd azt!

Egy virágom volt csak nekem!...
— Ó volt az én tavaszom! —
Hervadását, a mig élek:
Mindig... mindig siratom!

Beko József.

Muló viharok.

— Családi kép. —

Halvay Ottó fogalmazó volt a külügyi hivatalban. Alig hogy az állását elnyerte, mindjárt a „tisztességes“ emberek sorába jutott, mert hát megházasodott; Lombay leveltárnok bájos leányát; Elvirát vette nőül, kitől eléggé óvták őt barátai és ismerősei, mert — a mint mondák — annak a hölgynek nagy igényei vannak. Hanem hát bármennyire intették s óvták is, fogalmazó uram mégis belement; s a szive nem fogadott el el semmiféle tanácsot, férje lett az igazó fiatal hölgynek és bár fogalmazó volt a külügyi hivatalban, a saját ügyeit nem bírta más képen megfogalmazni.

A mézeshetek természetesen a legnagyobb boldogságban teltek el. Ifju szép feleségének látása elfeledtetett Halvayval mindenféle „mellékkörülményt;“ boldogságának kiejzőnében haragudni kezdett neje rágalmazóira s bosszankodott a miatt, hogy percre is hitelt adott óvó szavaiknak.

Boldogok voltak mindketten s szerelmükkel egymást üdvözítve rózsás szinben látták feltűnni a jövőt.

Ottó a legfigyelmesebb férj volt, a ki akarva, nom akarva némán és föltétlenül teljesítő fiatal szép felesége kívánságait, Holmi következményekre legkevésbé sem gondolt;

örült és boldognak érezte magát, ha Elvikéje gondolatait elleshette s ha megtehetett a kedvéért mindent, comme il faut.

Költséget épen nem kimélt, hogy a fiatal asszonyka gyönyörködtetéséhez mulattatásához hozzájáruljon. Színház, hangverseny, sétakocsizás s több effélek már szinte napirenden voltak a fiatal házások felhőtlen otthonában.

Es Halvay mindezt nem sokalta, sőt úgy találta, hogy az ilyen igénytelen igények nagyon is természetesek; hogy kedves Elvikéje ma olyan szinű, holnap ilyen divatu, holnapután meg amolyan formájú kalapot, legyezőt vagy napernyőt kíván: azt egészen helyénvalónak találta. Es el sem bírta képzelni, hogy az efféle szórakozások s kedvtelések idővel örvény szélére vezethetnének.

Elmultak aztán a mézes napok s beköszöntött az az idő, mikor a szemről leválik a rózsaszínű hályog; mikor a játszi idealizmus kivetkőzik a maga himes formájából s magára ölti a komoly valóság szürke köntösét; mikor megszűnik a szerelmes szív érzékzsibbasztó mómora s tisztán és messze látó józanság lép helyébe.

Halvay még most is szerette, imádtá fiatal kis feleséget, még most is örömmel igyekezett a kedvében járni, csak hogy még sem volt ő már a — régi. Kezdett felnyilni a szeme s kezdte belátni, hogy eddigi tettei csupán vakságának s meggondolatlansá-

folytonos fokozására.

Másrészt a tanár jó tanácsadója a szülőknek is, — a kik jól teszik, ha több figyelemmel és nagyobb tisztelettel fogadják a tanítóknak intéseit s különösen akkor, ha azt állítja, hogy a gyermeket jobb lesz praktikus pályára szánni. Ebben a jóakaratu tanárnak biztos az ítéllete s tanácsos mindig követni utasításait.

Sok embert lehetne megmenteni a hazának, a társadalomnak, ha nem kényszerítenék őket gyermekkorukban olyan pályára, melyhez sem képessége, sem jóakarata nincsen. Hány züllött egzisztenciából lett volna csodált és irigyelt iparos, vagy szerencsés kereskedő, ha jobb sorsára korán figyelmeztették volna a szülőket, a kik hiúságból doktornak, papnak, ügyvédnek szánták gyermeküket.

Talán azért, mert van miből. A vagyonos család, vagy csak közep vagyону család is — irtózik attól, hogy kézművesnek adja a gyermekét. Micsoda hallatlan tévedés ez?! És mennyire szűk látókörre mutat, hogy nem látják be azt a természetes dolgot, hogy egy kellő alapműveltségű fiatal iparos, — a ki szülei jóvoltából megjárhatja a külföldet is s ott ezer meg ezer új impressziót szerezhet, valósággal diadalmas pályának indulhat neki, — ha önállóvá lesz, mely pályán kecsgetteti őt a vagyon és a polgári tisztelet és becsület.

Ma már a tudományos pálya nem oly vonzó, mint hajdan midőn minden szülő arra törekedett, hogy mindenáron képzett ember legyen a fiából. Belátták évtizedeken keresztül, hogy az erőltetett tanítatás, mily káros eredményekkel jár. A tanulásra kényszerített fiatal ember nagy tőkét emésztett el s tanulmányai közepén elzüllött, közönséges proletárrá devalválódott. Mennyi idő s mennyi pénz veszett kárba.

A mai nemzedéknek nem célja többé a tudományos pálya, mutatja az egyetemi beiratkozások idej eredménye,

p. o. a medicusok, technicusok száma alaposan megfogyott. A szülék nem oly elfogultak s nem szórják tőkéjüket oly könnyelműen, mint csak 2—3 évtizeddel. Megelégszenek azzal, ha gyermekek érettséget tesznek, sőt azzal is, ha 4—6 osztályt végezve, az ipari és kereskedelmi pályára lépnek, hol a reális téren, kitűnően értékesíthetik a középiskolában nyert tanulmányaikat. Jól van ez így, nem lehet mindenki tudományos ember. Aztán jövedelmezőbb és biztosabb is ma a tisztességes törekvő iparos helyzete, mint az agyonzaklatott latáuer.

Egy jó iparüzlet többet ér mindig egy jó ügyvédi irodánál annak ellenére, hogy ott a kockázatás minimális, míg itt egy élet az ára. A ki ügyvédnek készült el s nem boldogul, az akkorát bukott, hogy szétzuzza magát.

A Te Deum! elhangzott . . . A Veni Sancterig van idő a megfontolásra!

H i r e k.

— **Képviselőtestületi ülés** volt szept. hó 10-én. A gyűlés tárgyat képezte, a Korona vendéglő ügye mely ezuttal teljes befejezést nyert. Emittettük annak idején, hogy a Korona vendéglőn teljesített pótmunkálatok, átalakítások 959 frt. 66 krba kerültek. Mely összeg a város és a vállalkozók terhére esett. A teher viselési arány megállapítása azonban sok nehézségbe ütközött. Sőt megosztás tárgyában hozott képviselő testületi határozat egy ízben meg is felebbszett, úgy, hogy a Korona ügye a megyéhez is került, hol a határozatot feloldották. Az újabb tartott képviselő testületi ülésén aztán a 2 érdekelte fél egyeztetett meg, hogy a 959 frt 66 krból a vállalkozók 420 frt 59 krt. a város pedig 339 frt 07 kr. fogadott el. Ezen határozatot aztán a vármegye is elfogadta. A képviselő testület a vállalkozó ovadékat kiadta s őket a felelőség alul felmentette. Az 500 frt. fedezetlen tehert pedig költsönrel egyenlíti ki. Tehát ismét kilátásunk van rá, hogy 1898 évben pótdadónk nő ni fog. A gyűlésen kimondatott, hogy a piacon átvonuló kövezet közepétől a főgimnázium új épületéhez

1 öl széles kövezet létesítendő s az új bejáró cövekekkel esetleg padokkal 2 oldalt bekerítendő, hogy azon át a kocsiközlekedés elzárassék. Azt hisszük, hogy ezt a furcsa határozatot, nem fogják végre hajtani! Egy nyílt, vásár állásul szolgáló piac ily módon nem zárható el a közlekedéstől. Lehet a járda biztosítására más okosabb módot is találni. Sokkal helyesebb volna a járdának azon részét mely a koci átjárattal szolgál 2 öl hosszan előre rakott klinker téglával kirakni s rendszerint tisztítani.

— **Női kereskedelmi tanfolyam Zala-Egerszegen.** A zalaegerszegi kereskedők dicséretre méltó dolgot követtek el. Felállítottak városukban egyéves tanfolyamot, mely a 4 polgárit végzett leányokat a kereskedelmi könyvitelben képezi ki. A tanfolyamnak 17 hallgatója van, mely bizonyára évről évre szaporodni fog, a mennyiben igen hálás pályát nyit meg a hölgyek számára s mely anyagi tekintetben biztosabb megélhetést ad mint a tanítóskodás vagy postáskodás.

— **Új kövezés.** A kisvárosok szokásos mizerái a világitás és kövezés bennünket is kísért. Mind kettő nálunk is kritikai aluli. Az aszfalt és villany mint a 25-ik század nagy eseményei majd csak dedunokáinkat foglalkoztatja, mikor majd Csurgó 20000—30000 ezer lakossa holmi preparatumokkal táplálkozik. Mi még beérjük holmi téglából készült lukacsos, stüpedős kövezettel is, ez is sok gondot okoz a város pénztárának. Egy ilyen járda készült most. Kossuth utcát kövezik teljesen újból. Már előre is örvendenek az Alsók-Sarkadiak hogy a város télen milyen rangos uton járkalhatunk ingyen. Az új kövezet csaknem 1 kilométer hosszú s meglehetősen összegbe kerül. Csak attól tartunk, hogy nem sokáig tart, mert mint nálunk már szokásban van a járdákat mindig esős időben készítik, amidőn a föld jó stüpedős.

— **Vizbefut segédjegyző.** Horváth Ferenc alsó-domborui segédjegyző szeptember 2-án este a Drávához ment fürdeni. Sokáig nem térvén haza fiatal neje keresésére indult, a parton azonban csak ruházatát találták meg és így biztosan a Drávába fuladt. A Dráva rendkívül sebes folyású folyam és évenként megkivánja áldozatait, mégis nem elég óvatosak a Dráva melletti lakosok.

— **A földmívelési miniszterium** az egész ország területére összeállította, a ragadós állati betegségek állásáról 1897 évi szept. 1-ig szóló kimutatását. Az érdekes kimutatásnak. Megyénkre vonatkozó részét ismertettük. E szerint következő községeket látogatta a ragály. Lépfene; Almamellék 1 udvar. Balatoncsehi 1 udvar összesen 2 köz-

gának következesei valának; hogy ezt vagy azt nem kellett volna megtennie, mert hát így meg úgy elkényeztette az asszonyt.

És még keserű szemrehányásokat tett e miatt magának, elhatározá, még pedig a legkomolyabban, hogy segíteni fog a dolgon, mert a mostani állapotok immár tarthatatlanok; a havi kiadások összege folyton-folyvást gyarapodik; kifizetetlen számlák vannak innen is, onnan is, fődözet pedig — fájdalom — nincs! Ez pedig így nem járja! Majd megmutatja ő, hogy tud ember lenni a gáton!

Egy alkalommal, épan hivatalából érve haza, nejét a nagy álló-tükör előtt találta, a mint ujdonatuj selyem pongyolájában gyönyörködik.

— Nem de, Ottikám, milyen pompásan áll rajtam ez a narancs-színű pongyola? — szólítja meg bájos kacérsággal a fiatal nőcske belépő férjét.

— Szép vagy, szép! viszonozza fanyar hangon a férj — de mégis jobb szeretőnelek perkálruhában látni!

— Percailban! — szörnyűködik az asszonyka, kezeit össcesapva, — Ottó, elment az eszed?

— Az nem, de a kedvem ment el a haszontalan sok kiadástól.

— Ottó, hát szemrehányás akar ez lenni?

— Vedd, a minek akarod!

És az asszonyka sirva fakadt s oly keservesen tudott pityeregni, hogy Ottó megint csak az lett, ki volt, a — régi.

Ez volt az első vihar a fiatalok életében. Ezután megint szelcsend állott be, csak Ottó bensejében háborgott egy felzaklatott tenger, mely csak alkalomra várt, hogy újból kitörhessen.

Az alkalom csakhamar elérkezett.

A házaspár épen ebédnél ült. Jóízten s kellemes beszélgetés között költék el az egyes fogásokat. A pecsenye után azonban a férj fölkel az asztaltól s szivarra gyujtva, a hintaszékbe dől.

— Ottó, az Istenért, mit cselekszel! — szólt aggódva az asszonyka. — Ne rontsd el a szád izét azzal a rut szivarral, hisz most jön a java! . . . Apáca-puddingot készítetttem . . . te azt szereted! . . .

— Szeretem? Ki mondta? — szólt egykedvűen a férj. — Köszönöm, én már megebédeltem.

— Szent Isten! — sopánkodik a nő, — hát most mit csináljak azzal a drága étellel?

— Drága? . . . Elég baj az nekem, hogy drága! Tegye vele a mit akarsz!

— Ottó, ne keseríts! — szólt erre az asszonyka félig siránkozó, félig fenyegető hangon; csak hogy most nem érte el vele a kívánt hatást; a férj továbbra is megmaradt kötekedő, morózus hangulatában.

— Rengeteg pénzt dobsz te ki az ablakon, — folytatá ismét nehezőleg — anélkül, hogy tudnád: miért. A magamfajta szegény fogalmazó-ember beérhetné három fogásos szerény ebéddel — de nem — neked százféle kell, akárcsak az udvari ebédeken.

— De Ottó!

— Ennek pedig véget kell vetnem! — folytatá a férj egyre hangosabban. — Ezentul —

— Ottó . . . !

— Ezentul én írom elő az étrendet! Ha tetszik, ha nem, ezentul én fogom a háztartást vezetni, mert úgy látom —

— Ugy, te fogod? — szólt az asszony gunyosan. — Lám, lám, hát miért is nem álltal be már régen gazdaasszonynak?

— Az nem akarok lenni, de igenis — gazda! A szertelen pazarlásoknak máttól fogva vége!

— No, meg a közöttünk levő barátságunknak is!

— Nem bánom! De három cseléd nekünk fölösleges! Mind a háromnak felmondok még ma és fogadok egy mindenest!

— Akkor legjobb lesz, ha felmond nekem is, maga szörnyeteg! . . . Oh, anyám, anyám! Miért is nem hallgattam a te okos tanácsaidra?! . . . Oh, oh! . . . és zokogva hagyta el az ebédőt.

Ottó még ott himbálózott néhány percig a nádfontu hintaszékben s azon gondolkod-

ség 2 udvar. — Vesztség: Buzsák 1 udv., Kisbár 1 u, Látrány 1 u, összesen 3 község 3 udvar. — Sertésorbánc: Órtilos 25 udvar. — Sertésvész: Aracs. Alsók. Aszaló. Babocsa. Berzence. Balaton-Csehi, Bátor, Béc. Boronka. Csákány, Cserénfa. Csicsó. Csoknya. Csömend. Csurgó. Darány. Drávafok. Dráva-Szt. Márton. Dráva-Tamási. Ecseny. Fajsz. Fehéregyház. Gamás. Gomba. Gölle. Gyöngyösmellek. Hetes. G.-Szt. György. Hedrahely. Hencse. Hollád. Hobol. Horvátkut. Iháros-Berény. Igal. Jákó. Kadarkut. Kálmánca. Kaposkeresztúr. Kaposvár. Kaposmérő. Karád. Kéthely. Kisasszonyd. Kis-Bajom. Kis-Berény. Kis-Korpád. Kis-Tamási. Kónyi. Köttse. Lakócsa. Lelle. Lengyelóti. Libickozma. Magyar-Lukafa. Marcali. Merelye. Molvány. Mosdós. Nagy-Atád. Nagy-Dobsza. Nagy-Korpád. Nagy-Bajom. Nagy-Berki. Nemesvid. Nemetegres. Orci. Orda. Órtilos. Pamuk. Riya-Szent-Király. Sávolj. Sarkad. Szabás. Szenna. Szomajom. Szulok. Szigetvár. Somogyvár. Szent-Gáloskér. Szőlős-Kislak. Tót-Szent-György. Szörény. Szulok. Taszár. Teklafalu. Tikos. Toponár. Tur. Új-nép. Várad. Vése. Visnye. Viszló. Vörs. Zádor. Zákány. Zsibót. Zsitfa, összesen 101 község.

— **Öngyilkosság.** Szeptember hó 13-án délelőtt Szentá és Balhás állomások között a vasuti töltésen egy hullát találtak, teljesen szét marcangolva. A hullá kezek és egyik láb nélkül hevert a töltésen. Az esetről jelentés tétetvén, a vizsgálat megindult. A hullát felboncolták s miután ki léte megállapítható nem volt eltemették. A napokban aztán az öngyilkos rokonai megjelentek a csurgói járásbírósnál s az öngyilkos ruhájáról megállapították, hogy az illető Micsal Anna férj, Szalainé volt Iháros-Berényből, a kit érdekes szereimi história kergetett a halálba.

— **Betörés a vasuti pénztárba.** Szept. 12 én éjjel ismeretlen tettesek betörték a n.-kanizsai vasuti pénztárba, feltörték az asztalokat és a vas pénzszekrényt is megkísérelték felfeszíteni, azonban ezzel nem boldogultak. Ezután kifosztották a raktárakat és azokból minden kezük ügyébe eső tárgyat összeszedve elmenekültek. A kanizsai állomáson ez már a 3-ik betörés.

— **Nyakoncsipett betörő.** Petrekovics József tizenkilenc éves suhanc a múlt hetekben Sávec György szentmiklósi földmives lakásába behatolt, mikor nem volt senki otthon. Kiemelte az ablakrámkákat és a mit feltűnés nélkül zsebeibe rakhatott szépen elemelt. A meglopót gazda másnap jelentést tett, de a tettest nem bírták kézrekeríteni és azt korántsem hitték, hogy Petrekovics

követhezte el. De a napokban a tolvaj legény Kanizsán egy ezüst zseborát úgy kéz alatt értékesíteni akart, a mi egy ügyeletes rendőrnek feltűnt s így csakhamar kiderült a titok, bár a tolvaj más nevet mondott be. A legényt a szentmiklósi csendőrség gondjaira bízta.

— **Szüret előtt.** Közeledünk a szüret-hez, mely ott a hol még lesz, meglehetősen szép eredménytel kecsgeteti szőlős gazdáinkat. A szőlő javában kezd beerni s a kemény szemű fajok is erősen puhulnak. Egy nagy baj van azonban, hogy a korai fajoknál erősen mutatkozik a zöld rothadás. Ez az új betegség sok helyen egész fejeket tett tönkre. E mellett sok kárt tesznek a hangyák és legyek. Az alantabb fekvő fűrtöket tisztára megeszik. Mindamellett az idén kitűnő szüretre s jó minőségű borra van kilátásunk.

— **Sertésvész** járásunkban Iháros-Berény, Csicsó, Sarkad és Csurgó községekben uralkodik, míg Szentá, Alsók, Zákány, Berzence és Órtilos községekben teljesen megszűnt.

— **Mint értesülünk** az állami és a körállatorvos Sarkadon f. hó 9-én sertésvesztől folgyógyult sertéseket vettek s ezeknek vérsavóját használták Lankócon védőoltásra; nagy szerencse volna ha ezen kísérletezések sikerülneek, a mint halljuk Lankócon levő 800 drb. sertés közül ezen évben egy sem pusztult el.

— **Iháros-Berényben** a lovak között fellépett influenza is megszűnt, 21 drb. megbetegülés közül három darab hullott el.

— **Villámütés.** F. hó 13-án d. u. 5—6 óra között Csicsó pusztán a villám egy szép tenyész bikát ütött le, melynek vételára 500 frt volt; de mind halljuk biztosítás folytán a kár megtérül, szerencse, hogy az őrzőnek elszédülésén kívül más baja nem esett.

— **Gyilkosság a gyótai erdőben.** Kramosza Sándor Szechenyi Pál gróf kálmáncai erdészét e hó 9-én reggel a gyótai erdőben agyonlőve találták. A nyomozás folyamán sikerült derék csendőrségnek a tetteseket két istváni orvadás személyében kideríteni, a kik a lövéseket a gróf egyik erdősének szánták s amint leshelyük közelebe ért az erdész, reposszöréttel töltött fegyverüket reásütötték s annak azonnali halálát okozták. — A hivatásának ekként áldozatul esett buzgó erdész alig pár hete foglalta el új állását. Fialat özvegye és két kis gyermeke gyászolja. Temetésén a gróf fia is jelen volt.

— **Öngyilkosság.** Fábiansics József szobbi bognár mester már régebb idő óta azon gondolkodott, hogy nem tud megélni — ha-

bár meglehetősen vagyoni körülmények között volt — és ebben a mániában f. hó 7-én reggel 9 órakor egy nagy kést fogott és a mellébe döfte, azonban a szurás nem sértett nemesebb részt és így nem halt bele. — De úgy látszik, hogy minden áron szabadulni akart az élettől, mert 10-én reggel egy éles borotfára tett szert és ezzel a torkát két helyen bevágta, valamint a kezén az ereket is, a torkát annyira felvágta azonban, hogy a gyorsan hívott orvos sem tudott már rajta segíteni s 5 napi kínlődés után f. hó 15-én meghalt. — E hó 16-án volt a temetése, — özvegyet és négy árva hagyott maga után.

— **A romantika vége.** A Bakonytól egész a Drávaig zengett róla a panaszos, bus nóta. A romantikus betyár világ utolsó lovagja volt. Büszke, délceg paripája szágdulva vitte az éj sűrű leple alatt a megye egyik határáról a másik határig. A kik látták, regéltek róla szépen hosszán, hihetetlen meséket, mások kik elképzelték, még szebbnek hitték hófehér patyolat ingében, árvalányhajas kis pörge kalapjával, a mint kántárszáron vezeti tajtékzó habos lovát a rengeteg mélyében. Valamikor rettegésben tartotta Zala, Somogy, Veszprém utszeli kastélyait. Ma itt, holnap ott látták, de egy napon hurokra került Savanyu Józsi, kinek ezóta napsütötte barna arcát sápadtra fonyadtá festette az illavai börtön levegője. A napokban egy zalamegyei uriember járt Illaván és az ottani lelkes kísérétében meglátogatta a fegyházat. Legelőször is Savanyu Józsit, a hírhedt bakonyi betyárt, mutatták meg neki. Savanyu alacsony, igénytelen kissé törődött alak, vöröses hajjal. Fátyolozott, kissé homályos szemét, ha vizsgálja az ember, korántsem hinné el, hogy ő volt az, ki annak idején azokat a zsványbravurokat elkövette. Az a zalamegyei ur megszólította őt. — Hogy van Savanyu? — Meg vagyok tekintetes ur, — felelt ő — a mint látja dolgozom. Megbékültem a sorsommal, ugyanis tudom, hogy itt halok meg. Savanyu a volt zsványvezér a fogház egyik legcsendesebb lakója és a legjámorabb foglalkozást — a szabómesterséget gyakorolja.

C s a r n o k.

A három Morgóthályai.

Humoreszk.

Irta: K. Kovács Laura.

(Folytatás)

— No öcsém, a felülígés titka kezünkben van; a boszorkányt pedig te megtaláltad . . . most már hát gyürkőzzünk neki a dolognak.

— Balambér szomorúan, lehorgasztott fővel állt a kályha mellett.

— Hát téged mi lert? Min szontyolodtal így el? Kérdé Ubald a mint tekintete öcsésére esett. — Micsoda vést jósló arccal állsz ott?

— Magam sem tudom miféle aggodalom nehezült szívemre, annyi igaz, hogy kedvetlenné lettem egyszerre és kész volnék hajbaszállni bárkivel . . . olyan ingerült hangulatban vagyok. — Jobb szerettem volna bár mi nehez munkát végezni, mint Nunnóval oly nagyon közeli érintkezésbe jönni.

— Bahl ezt nevezem én aztán gyáva-ságnak öcsém. Fogadom, hogy Zoltán nem riadva vissza és . . .

— Eh! mit Zoltán? Még csak ez hiányzik! Fakadt ki Balambér dult ábrázattal; csak ne emlegesd mindig azt a Zoltánt. Biztosítalak, hogy ha a kincseket megjeljük, tőlem egy fillért sem fog kapni. — Torkig vagyok az ő haszontalankodásaival és hiúságaival; nem is közlünk vele semmit; — ezt előre is . . . Majd bizony, én fogok fáradni, jönni-menni, költekezni, — én teszem ki magamat meg sem nevezhető kellemetlenségeknek és ő csak úgy élvezze a hasznot mint te, vagy én. — Ebből kereken semmi sem lesz.

— Ne évődjél Balambér frater, én magam sem akarok Zoltánnal osztozni; ez nem is volna méltányos dolog; csak azt akarom

zott, hogy ez a föllépése valójában kissé merev, hirtelen és elhamarkodott volt. És bármennyire igyekezett is következetes maradni, lassacskán mégis ellágyult és sajnálni kezdte a kis „tétőzlöt“ s nem állhatta, hogy lopva be ne tekintsen a nyitva felejtett szalonajtón, a melyen neje eltávozott.

Ott látta a kis haragvót a másik szobában az ablakpárkányra támaszkodva, fiom battiszt kendőjével törülgetve könnyes szemét.

Mennyire megsajnálta őt!

— Ó sir, tehát mégis zokon vette, — gondolá magában s lassan belopózott utána s gyengéden megérintvén vállát, így szólt:

— Elvikém!

Semmi felelet.

— Elvuskám!

Megint semmi.

— Hát haragszol?

Gyorsan fordult meg erre a kis duzzogó.

— Haragudni én? Csöppet sem! — mondá s a férfi szeme közé kacagott gunyosan.

— Hát ugye nem haragszol? Hisz nem vagyok én olyan rossz, mint a milyennek képzel . . .

— Csak küldd el a cselédeket!

— De, aranyom! —

— Ebédre főzess héjában burgonyát!

— Elvuskám!

— Elém meg köss percaill-kötényt!

— De hallgass meg!

— Színház és hangverseny helyett pedig vigy a templomba, vagy a temetőbe!

— Nem fogom tenni, nem; minden úgy legyen, a mint volt, a mint te kívánod! Csak hallgass és mondd, hogy nem haragszol; hisz tudod, hogy néha elfog az indulat . . .

— Nagyon is gyakran.

— De azért nem vagyok rossz.

— Azt tudom.

— Tehát megbocsátasz, ugy-e?

— Meg, te rossz!

— A takarékoskodásra is már mást gondoltam ki.

— Mit, édes Ottikám?

— Ezentul nem járok el a klubba és szivarozni sem fogok!

— Milyen jó, milyen nemes vagy te!

— Hát szeretsz?

— Kimondhatatlanul!

*

Lám, milyen nagy, milyen hatalmas gyöngeségében is a nő — s mennyire erőtelven vele szemben az erős férfi, a ki szeret, igazán szeret!

Koncsek Lajos.

mondani, hogy nincs épen okod a kedvetlenkedésre; végre is, miért ne szorongathatna meg az ember, hasznáért a réz-Nunnót?!

— Éu meg is fogom tenni; — felelt Balambér, — de azt kikötöm, hogy te is velem jöjj Visegrádra és a vendéglőben várj rám.

— Azt annál inkább is megteszem, mert szándékom azonnal a var-pincékbe hatolni. — Éjjel könnyen megtehetjük; ilyen fagyos időben minden jámbor lélek a kemence mellett tartózkodik. — Viszünk lámpásokat, feszítő-vasakat és erős zacskókat is magunkkal. Hanem hát Zoltán mégis jó volna talán segítségnek ha esetleg kincseket cipeltünk a szánhoz, ó a kocsist helyettesíthetné legalább.

— Semmi áron, semmi esetre! nekem jogom van ellent mondani; a találmány enyém és én nem skarom azt kivüled senkivel se közölni, sem megosztani. — Magunk megyünk és magunk végzünk.

Zoltán ki már többször tapasztalta, hogy bátyjai titkolóznak előtte, egy idő óta igen szemfüles lett. — Most is ujdont új mentsikofjában és fahéj színű kesztyűben, hamar megútván a sétálgatást, haza sietett. . . . Valami titkos sugallat arra ösztönözte, hogy az előszobában hallgatózzék. — Ugy is tett: füllelve állt az ajtó előtt és előszörnyedve hallotta, hogy Balambér ki akarja őt zárni a talált kincsekkeli osztozásból. Nem oda Buda! — az nem fog olyan könnyen menni hé. — Hát ők kincset leltek. . . és már mennek, hogy elhozzák. — No várjatok csak! . . .

Heem . . . hüm . . . öh . . . öh . . . Köhögés, lábcsozogás. — Csitt! itt jön Zoltán; egy szót se többet. Zoltán belépett s egy futó pillantást vetve Balambérra, gyorsan lehuzta kesztyűit és felöltöztét, sietve egy könyvet vett kezebe, lefeküdt a dívánra, fülét kezeivel takarta el, hogy semmiféle beszélgetés ne zavarja és látszólag olvasni kezdett.

— Nem éhes, — sugá Ubald Balambér mellett elsétálva.

Rossz jel, sugá vissza az utóbbi, — aligha nem hallgatódzott az ipse; nagyon feltűnően viselkedik.

Ubald ásitozva sétálgatott fel s le — s mindig egy pillantást vetett Zoltán könyvébe, ki ugyanazon lapnál nem bírt tovább jutni az olvasással.

Ubald mosolygott, azután felhangon oda szólt Balambérhez: tehát 27-én éjféltor Hatvanban találkozunk a Rózsai vendéglőjében.

— Ho-hó, gondolá Zoltán nagyot nyelve, — én is ott leszek ám . . . Ha ti kincsekkel tértek vissza, tudom hogy murit csaptok, még pedig ismerve Ubald bőkezűségét — tudom, hogy olyan még nem volt Rózsai uram fedele alatt; — de ott toppanok ám én is teljes gálában, tánchoz készülve, mert tudom, hogy tánc is lesz khél khú.

— Ugyan mit köhécselsz minduntalan, dörmögé Ubald Zoltán fölött megállva; talán korcsolyázni voltál? vagy ha nem voltál, hát miért nem mégy ilyen szép időben, mit feklélsz mindig itthon. Ma kivilágítás és zene mellett nagy korcsolya estély van a ligeti tavon, — szedd össze magadat és fuss.

— Ühü . . . nem megyek én most oda; vagy jöttök talán ti is? Akkor elmegyek . . . egyedül nem megyek.

— No lám! Még gardiroztatni — Mi nem megyünk sehová; és ha megyünk is, te oda sem fogsz velünk jönni pajtás.

— Dehogy nem, gondolá Zoltán orra alá mosolyogva; de bizony csak elmegyek; én is viszek zsákokat magammal. Majd meglátom nem fogtok-e velem osztozni. — No azt már látni szeretném . . .

— De mégis különös! . . . Tegnap mikor hallgatóztam, Visegrádot és a várhegyet emlegették, most meg Hatvanról beszélnek — könnyen meglehet, hogy rá akarnak szedni és 27-én nem Hatvanba, de Visegrádra mennek — — persze hogy úgy van! csak tévutra akarnak vezetni. No csak várjatok, majd hallgatózom még én . . .

(Folyt. köv.)

Egy jó házból való flu könyvkötészetemben tanuloul felvetetik. Olyanok kik a középiskola egy-két osztályát végzették, elonyben részesülnek. Bővebbet a kiado.

943 sz. v. 1897.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bir végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a csurgói kir. járásbíróóság által 56881897 számú végzéssel Somogy-Csurgói takarékpénztár végrehajtató javára Göröncsér János (alsó) inkei lakos ellen 65 frt. tőkekövetelés és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtásalkalmával bíróilag lefoglalt és 411 frtra becsült tinók, gabona, lovak, fa stb. álló ingóságok nyilvános árverés utján eladtnak.

Mely árverés a helyszinén, vagyis Inkén alperes lakásán leendő eszköz-lésére

1897-ik évi szeptember hó 25-ik napjának d. e. 9 órája

határidőül kítuzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881 évi LX. t. c. 10 §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénben illetve az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Egyuttal az 1881. évi LX. t. c. 111. §-ának rendeletéhez képest felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bir. végrehajtónak egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentsek.

Kelt Csurgó, 1897. évi szeptember hó 8-ik napján.

CIFFRAY KÁLMÁN,
kir. bir. végrehajtó.

957. sz. v. 1897.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bir, végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel köz-

hírré teszi, hogy a csurgói kir. járásbíróóság által 57661897. számú végzéssel somogy-csurgói takarékpénztár végrehajtató javára Pap Juli és társ. inkei lakosok ellen 95 frt. tőkekövetelés és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag lefoglalt és 625 frtra becsült tehének, lovak, fa stb.-ből álló ingóságok nyilvános árverés utján eladtnak.

Mely árverésnek a helyszinén, vagyis Inkén alperesek lakásán leendő eszköz-lésére **1897. évi szeptember hó 25-én d. e. 10 órája** határidőül kítuzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. c. 10. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénben, illetve az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Egyuttal az 1881. évi LX. t. c. 111. rendeletéhez képest felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bir. végrehajtónak egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentsek.

Kelt Csurgón, 1897. év szeptember hó 12-ik napján.

CIFFRAY KÁLMÁN
kir. bir. végrehajtó.

1—1

949 sz. v. 1897.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi hogy a csurgói kir. járásbíróóság által 56911897. számú végzéssel Somogy-Csurgói takarékpénztár végrehajtató javára Czippán György Dávid és t. inkei lakos ellen 370 frt. tőkekövetelés és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag lefoglalt és 1070 frtra becsült lovak, gabona, szarvasmarhák stb.-ből álló ingóságok nyilvános árverés utján eladtnak.

Mely árverésnek a helyszinén, v gyis Inkén alperesek lakásán eszköz-lésére

1897-ik évi szeptember hó 29-ik napjának d. e. 9 órája

határidőül kítuzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. c. 10. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénben, illetve az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Egyuttal az 1881. évi LX. t. c. 111. §-ának rendeletéhez képest felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bir. végrehajtónak egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentsek.

Kelt Csurgó, 1897. év szeptember hó 7-én.

CIFFRAY KÁLMÁN
kir. bir. végrehajtó.

Kiadó laptulajdonos:
Vágó Gyula.

Van szerencsénk ajánlani

 szavatolt tisztaságu

Thomasfoszfátlisztet

A legmagasabb
díjakkal
kitüntetett

szavatolt 15—20 % citrátban oldható foszforsavtartalommal és 85—100 % porfinomsággal.

Fetülmulhatlan, minden talajra alkalmas trágyaszor, különösen sovány talajok javítására, kitünő hatásu az összes gabnaneműek, kapás és olajnövények, lóhere és luczerna, szőlő, komló és kerti veteményekre, kiváltképen a rétekre.

Legjobb, leghatásosabb és legolcsóbb foszforsavtrágya; tekintettel hatásának tartósságára, felülmulja az összes szuperfoszfátokat.

A citrátban oldható foszforsav-tartalomért szavatosságot vállalunk. netaláni hiányt megtérítünk. Arájánlatokkal, szakmunkákkal és egyéb felvilágosítással a legkészségesebben szolgál.

a csehországi Thomasművek prágai foszfátliszt eladási-irodájának vezérképviselősege a magyar korona orsz. területén

Kalmár Vilmos
Budapest, Erzsébet-körut 34.

Képviselő Tolna, Baranya és Somogy megyék területén
NEUPÁL
Dombóvár.

15—15